

Sjunber mitt förlänta vund
 Sag tidigt nedergräde.
 Med nya synber, synber från hund,
 Sag samvetsropen gvalde.
 Från brott till brott mig vran bres
 S an djup till djup jag föll, och bles
 Sör straffet ännu mögen.

G Serre Gud i hvad har jag gjort?
 Du brist jag varse blifvit,
 Att hvillet brott, så gräsligt flort,
 Mig fändaren drifvit;
 Sör djupet jag fallen mar veri,
 Säg i vorens raseri
 Mitt frigefandad funder mörda!

*****

De brott, som förde mig på fall,
 Jag icke vill förddlja.
 Ej någon gömd missgerning skall
 Mig till din domstol följa.
 Så går jag döden nöjd emot
 Och ångersfull, men utan knot,
 Mig under bilan böjer.

Exemplaret kostar 2 s. 20.

GS 1503

Joh. Fr. Bäckmans

2. 8. 25

Fångelse- och Döds- Beträffelser

Efter hans aflifvande funna uti
 hans bröstsicka.

S E N D E R H O M,
 tryckta i Marquardtska Boktryckeriet, 1825.

Men intet straff, o Gud! förstår
 Att mig med dig försona
 Och ingen menstlig nåd förstår
 Mig för din vrede stona.
 Min dom jag i mitt hjerta bär,
 Jag mast, och icke menska, är.
 Åh! att jag ofödd wore.

Förtwiflans flugor omge mig,
 Mig qvalen öfverhoppa.
 Ur djupsens nåd, o Gud! till dig
 Jag måste slagligt ropa:
 Åh! är dock tid för nåd och hopp,
 Så länge än din sol går opp
 För onda och för goda?

Åh! är dock tid? Du wet det, Gud!
 Du wet, om du förskjutit
 En usling, som mot dina bud
 Så fräckt, så länge brutit.

Johan Fredrik Bäckman, Gar-
 dist wid Svea Lifgarde, 22 år
 gammal, skulle, den 23 Mars 1825,
 i anseende till föröfwadt buller och
 oljud uti Kasernen uti förwar in-
 sättas, men gaf wid detta tillfälle
 ViceKorporalen Gustaf Adolph Eng-
 lund uti wredesmod, med en blottad
 knif, ett styg i högra sidan, hwar-
 af Englund trenne dagar derefter
 afled. Bäckman blef för detta å
 sin förman föröfwade mord, enligt
 Krigsartiklarna, dömd att mista hö-
 gra handen, halskuggas och steglas,